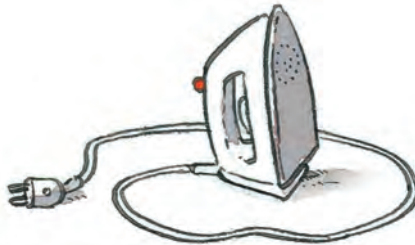

Mirjam Oldenhave

Mees Kees Bloedjelink

Met illustraties van Rick de Haas

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Hesjesles

6 Ik ben Tobias. Ik zit in 6b en Jackie zit bij mij in de klas. Nou ja, zit... Héél soms zit ze, maar meestal rent, vliegt of stuitert ze bij mij in de klas.

Vandaag zei ze dat ze over het bankje op het schoolplein kon springen.

‘Dat geloven we heus wel,’ zeiden wij, want anders ging ze het meteen doen en dat was wel grappig, maar ook gevaarlijk.

‘Laat dan zien,’ zei Koen, want hij vindt gevaarlijk juist grappig.

En ja hoor, Jackie rende op dat bankje af om eroverheen te springen. Maar dat kón helemaal niet! Ja, met een lange pols-

stok misschien, of met een trampoline, maar anders niet. Ze sprong, haakte met een voet achter de leuning en: BENG! Ze viel plat op het schoolplein. Net alsof ze in een droog zwembad was gedoken.

Iedereen hield zijn adem in, en Sep deed alvast een ziekenauto na. Maar Jackie stond gewoon weer op. ‘Telt niet!’ riep ze en ze nam opnieuw een aanloop.

‘Jackie, nee!’ riep Anna.

Gelukkig ging toen de bel, dus Jackie maakte een haakse bocht naar de deur.

Als de bel is gegaan, staat Dreus altijd in de deuropening, omdat zij het hoofd van de school is. Maar nu was ze er niet. Weet je waarom niet? Sep had de bel nagedaan! Dat kan hij heel goed, er liepen al veel meer kinderen naar de deur. Maar Dreus was er mooi niet ingetrapt, want een hoofd heeft goeie oren.

‘Wist ik heus wel!’ riep Jackie, toen ze het doorhad. Ze wilde weer naar de bank rennen, maar toen ging de echte bel.

‘We gaan naar de EHBO!’ zei mees Kees, toen we in de klas zaten.

‘Hoeft niet, het doet geen pijn!’ riep Jackie.

‘Het is niet alleen voor jou, maar voor ons allemaal,’ zei mees Kees. ‘We gaan eerst rekenen, maar daarna krijgen we EHBO-les in het wijkgebouw. En weet je wat we hebben gekregen voor onderweg?’

Hij trok een grote kartonnen doos tevoorschijn. Er zat iets heel leuks in, dat kon ik zien. Niet aan de doos, maar aan zijn ogen.

‘Chips!’ riep Jackie.

‘Ik naturel, jij paprika, en dan ieder de helft, oké?’ vroeg Sep snel aan mij.

Ik knikte, maar wat bleek nou? Er zaten geen zakjes chips in, maar lichtgevende hesjes.

‘Die moeten we aan, anders krijgen we een ongeluk op weg naar de EHBO,’ zei mees Kees.

8 Eigenlijk moesten we rekenen, maar we gingen eerst de hesjes passen.

Sammy is de kleinste van de klas, bij hem leek het hesje op een schort. Fred is de grootste, zijn hesje leek op een slabbetje, een lichtgevend slabbetje. We hebben hem niet uitgelachen, want Fred kan keihard beuken en we hadden nog geen EHBO-les gehad.

Ik keek naar Hasna. Wojoo... Als we later gaan trouwen hoop ik dat ze precies zo’n hesje aantrekt, want mooier kón haast niet.

Sep stapte met zijn benen in het hesje, zodat hij een lichtgevende luiër had. Manon en Rashida gebruikten elkaars klittenband, zo werd het een tweepersoons hesje.

‘We moeten gaan, het is tijd!’ riep Wahed toen.

‘Dan kunnen we dus niet meer rekenen,’ zei Aukje.

Sep zuchtte diep. ‘We hebben ook altijd pech.’

Tom stak zijn vinger op. Ik denk dat hij wilde zeggen dat we ná de EHBO-les nog wel tijd hadden om te rekenen, of onderweg ernaartoe. Maar dat weet ik niet zeker, want Sep wikkelde heel snel een hesje om Toms hoofd, dus toen hoorden we: ‘We kunnen whoemf.’

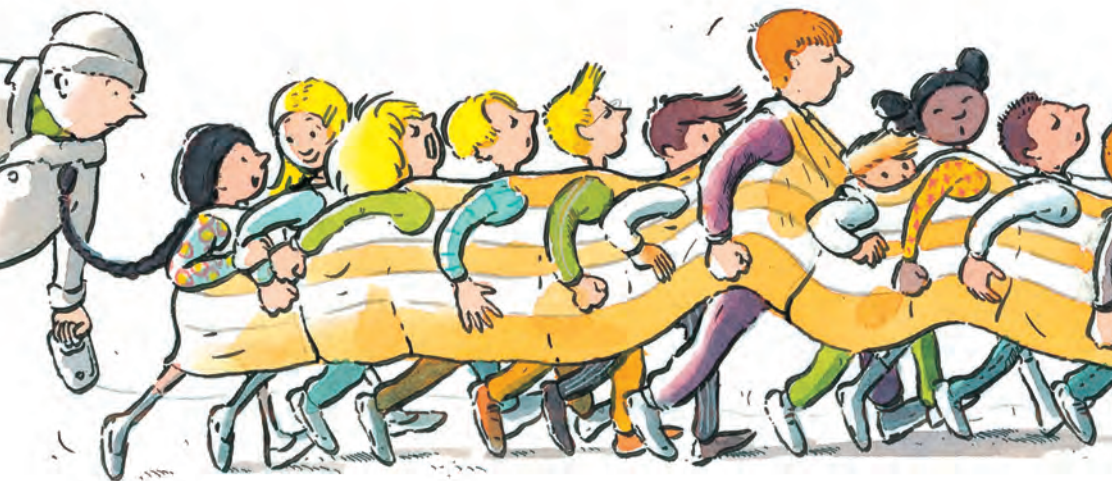

Rups

10 De EHBO-les was helemaal in het wijkgebouw. Met onze juf gingen we nooit ergens heen, omdat we ons onderweg niet netjes konden gedragen. Maar met mees Kees waren we de keurigste klas van het land. We liepen in een lange rij, en niemand rende even weg of zo. Dat kon ook niet, want mees Kees had alle hesjes aan elkaar geklit, zodat we op een grote, lichtgevende rups leken. Mees Kees was de kop. Het is netter om 'hoofd' te zeggen, maar dan denk je misschien: Hé, dat was Dreus toch? Rashida was de laatste. Dat was grappig, want zij heeft een lange, dikke vlecht, en zo leek het net alsof onze rups een staart had.

We liepen niet, we marcheerden, terwijl mees Kees dit riep:

*'Eén, twee, in de maat,
anders wordt de juffrouw kwaad.
Maar de juffrouw wordt niet kwaad,
want ze is...'*

Boink! Mees Kees stond ineens stil, dus ik stond ook stil, dus... nou ja: enzovoort, tot en met de staart van Rashida.

‘Hoe gaat het ook al weer verder?’ vroeg mees Kees. ‘De juffrouw wordt niet kwaad, want ze is...?’

‘In verwachting, toch?’ zei Fred.

‘Niet!’ riep Jackie. ‘Daar is ze al lang weer uit.’

‘Ze is met verlengde zwangerschapsverlof,’ zei Aukje.

Mooi zo, daar gingen we weer:

Eén, twee, in de maat,

anders wordt de juffrouw kwaad.

Maar de juffrouw wordt niet kwaad,

want ze is met verlengde zwangerschapsverlof.

Eén, twee, in de maat,

anders wordt de juffrouw kwaad...

En zo maar door, helemaal tot aan de EHBO.

Jammer dat Dreus ons niet zag, want dan zou ze denken: Kijk eens aan, groep 6b kan wél heel netjes in de rij lopen. Ik heb me altijd vergist, het is geen moeilijke klas, het is juist een nette klas!

Toen we voor het wijkgebouw stonden, hadden we een probleem: we konden niet als rups naar binnen, want er was een draaideur.

‘Kijk, daar is een gewone deur!’ zei Manon.

12

Ze had gelijk, maar we mochten er niet doorheen, want het was voor gehandicapten.

‘Ik mag er wel door, want ik heb ANWB en dat telt als handicap, toch mees?’ riep Jackie.

‘Niet waar, jij hebt ADHD,’ zei Koen.

‘Dat zei ik ook en trouwens, wat maakt dat nou uit,’ antwoordde Jackie.

‘Nou...’ Tom kuchte. ‘De ANWB is een hulporganisatie en ADHD is meer een aandoening.’

‘Je bent zelf een aandoening!’ Jackie begon boos te worden.

‘Jackie heeft gelijk,’ zei mees Kees gauw. ‘Ze mag door de zijdeur vanwege haar aandoening.’

‘Is allergisch voor lezen een aandoening, mees?’ vroeg Sammy.

‘Bij draaideuren wel,’ antwoordde mees Kees.

‘En een bril?’ vroeg Aukje.

‘Absoluut,’ zei mees Kees.

‘En sproeten?’ vroeg Sep.

‘Sproeten niet, maar rood haar wel,’ zei mees Kees.

Sep stak één vuist in de lucht. ‘Yes!’

‘En allergisch voor praten?’ vroeg Manon. Ze bedoelde natuurlijk Rashida.

‘Nou en of!’ antwoordde mees Kees.

‘Is hoogbegaafd een aandoening?’ vroeg Karim.

Wij moesten keihard lachen.

‘Je weet toch niet wie ik bedoelde,’ zei Karim snel.

Hij had Tom kunnen bedoelen, maar die mocht al naar binnen, vanwege zijn bril.